

— Азъ знаѣхъ само едно отговорила котката.

— А това е? . . .

— А това е, да се искачвамъ веднага по дърветата, ако ме налети нѣкое нещастие. — Ала кажи ми пѣкъ ти всичко що знаешъ.

— Азъ знаѣхъ много работи!

— Това е добръ. Тогава ти си твърдѣ щастлива — отговорила ѣ котката, която забѣлѣжила, че дебишикомъ се приближаватъ ловджийски кучета. Тя отведнѣжъ се искачила на близното дърво.

— Ау, ау, ау . . . — залаели кучетата, заградили, сграбчили лѣсицата и наченѣли да ѣ кѣсатъ.

— Отърви се дѣ съ свонтѣ умѣния, — викнѣла котката отъ дървото.

Пословица:

Ис-додръ да знаешъ едно, та додро, нежели много, че нищо.

Честита вечеръ.

Бѣдна вечеръ бѣ. Дебелъ снѣгъ покриваше земята, а лютата зима украсяваше прозорцитѣ съ ледени цвѣтя. На край селото имаше една малка вехта кѣщица, а у неѣ имаше само единъ столъ и бѣдна постеля, на която лежеше болна една стара жена. До неѣ стоеше малко момиче — Руска. Двѣтѣ си рѣцѣ бѣ завило съ прѣстилка, защото бѣ студено. Нѣколко деня не бѣ запалена печката, че нѣмахъ дърва, а сѣщо и пари да купѣтъ. Въ всичкитѣ други селски кѣщи бѣше весело; кървавици врѣхѣ въ тенджеритѣ, а хората мърморѣхѣ, смѣхѣ се и коледаритѣ очаквахѣ.